

R M K I.

1776

The image shows the front cover of an old book. The spine is made of a dark brown, textured material, likely leather, and runs vertically along the left edge. The main part of the cover is decorated with a marbled paper pattern. This pattern consists of dark, swirling, wavy lines in shades of brown and black, set against a lighter, mottled tan background. The overall effect is a classic, aged book binding. A small, rectangular, light-colored label is affixed to the top left corner of the cover, containing the text 'R M K I.' and the number '1776'.

~~Thung. c.~~

~~450.~~

Rob H. I.

1776

Teelys.

A₂ lev. right.

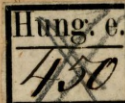

1776

1776.

A' J É S U S K R I S T U S

bü Tanú-bizonyosságának,

Nagy hírű 's nevű

C Z E G L É D I I S T V Á N N A K,

A' KASSAI Keresztyén *Helvética* Ekklesiának hű-
séges Lelki-pásztorának életebéli sok szenvedési-
ről, árestáztatásáról, Posonba (a' *Jésus Kristus* ne-
véért) citáltatásáról, és úrttyában a' Nagy-Szom-
bati búza-verések között lett bódog ki-
múlásáról, és Posonban lett tisztes

séges temetéséről

iratott

S I R A L M A S V E R S E K,

*Mellyhez mostan tétetett az Isten Anya'zentegyhá-
zának nyomorúságos sorsán, és keserves ál-
lapattyán való*

S I R A L O M.

Nyomtattatott

Nóta: Miként Egyiptusban egy Pellikán madár, 's a' t.

Avagy: Ifjúsáom véike gyakran jut eszembe, 's a' t.

JAj néked Istennek hű Ekklesiája!

Mert az Antikristus lelked' várát vőja,
Hogy el-pusztíthasson, bizony azt akarja,
Hogy soha ne légy Nép, óh Istennek nyáija.

2. Im' értettünk immár a' külső Urakról,
'S azoknak hallatlan Mártíromságokról:
Jere értsünk most már egy Lelki-páfztorról,
És annak keserves Hístóriájáról.

3. Kassa Városának hű Prédikátora,
Hű CZEGLÉNI Uram, Kristusnak szolgája,
Szent Irásnak útrya, Isten' trombitája,
Lelkeknek dajkája, 's titkoknak sáfára.

4. Ezek a' szép nevek mind reá illenek,
Mint Tsászár' nyakában az arany lántz fzemek,
Mássa volt időnkben Thesbites Illyésnek,
Mert nála volt lelke a' könyörgéseknek.

5. E' szegény Hazánkban bősáttott Munkákat,
Nem henyélt hijában, sőt Tudományokat
Erefztett, Rómával állott fok hartzokot;
Mert Lelki-vitéz volt, 's a' törésen állott.

6. Vifelt a' Kristusért fok gyalázatokat,
Ritkán ett élteben jó ízű falatot,
Kapujára éjjel irtak fok tsűfokot,
Kit reggel fel-kelvén sírván magyarázott.

7. Sokszor hol Bijalnak, 's hol ökörnek írja
Hol Bászán bőnbőlő Bikájának mondgyák,
Ékes ábrázattyát barom képen írják,
A' Jéhus Szolgáját fokképen gúnyollyák.

8. De mint tudós ember, mind jóra értette,
Mindgyárt a' Szent Irást a' kezébe vette,
'S az Isten' könyvéből őket meg-előzte,
Ő ellenségeinek meg-mását küldötte.

9. Igazán mondotok engemet Bijalnak,
Nem tartom ez nevet, bizony gyalázatnak:
Nagy erejek vagyon nyilván, bijaloknak;
Sok terhet el-bírván, jutalmat-is várnak.

10. Igazán mondgyátok, hogy én Bijal vagyok,
Kristus' igájában mert fokar el-bírok.
Az-is reám illik, hogy vad Tulok vagyok;
Mert Római jármot fok ízben el-rontok.

11. Látják, Vallásában hogy meg-nem győzhetni,
Ha Rómából jött is ellene tsak semmi.
Nem tudták mimódon földről el-vesztetni,
Rebellisnek kezdték ártatlant vádolni.

12. Egy estve a' Német házára rohana,
Bé-törvén az ajtót Kristus' Szolgájára;
Eleget prótestált a' szent Ekklesiá;
De Oroslán ellen semmi egy Báránka.

13. Midőn már kötözve vitetnék az útfán,
Előtte 's utánna Hallgatói sírván:
Magának-is könyve le-tsorog ortzáján;
Szép Nyájára fordul, 's befézle illy formán:

14. Uram áldott Jéhus ditsértetsék neved!
Ki méltóvá tettél, hogy szenvednék értted;
Ezt kívánta Uram a' lelkem te tőled,
Hogy még e' világon ötet meg-frissellyed.

15. Miben ditselkedgyem Ur Jéhus egyébben?
Hanem te keserves nehéz keresztedben;
Nem a' fából, rézből álló arany képen:
Sőt gyalázatodban, fok szenvedésidben.

16. Harám mérted Uram a' Szent Pál' vefszőjét,
Avagy Szent Istvának agyon-verő kövét,
Vagy 'Sidrák 's Misáknak égő kementzójét,
Vagy Éfaiásnak mérges fa-fűrészt.

17. Ha édes Megváltóm magad el-szenvedted,
Az erzetes mérget épével bé-vetted;
Tudom, hogy pohárod akkor rám köfőzönd:
Meg-íszom jó-szívvvel, tsak hogy gyengén töltsed.

18. Ha szegény Husz Jánost olajban meg-főzték,
Vikleff Jánost pedig rostélyon sűtötték,
Ő hozzájok képest vagyok én tsak árnyék;
'S az én Megváltómért hát mért ne szenvednék?

19. Szoros, bizony, szoros a' Mennyország' úttya,
Ez a' világ pedig, tsak vándorló pufzta:
Sok kísértetekben meg-kell botlania,
A' míglen bé-jutunk a' Szent Kanahánra.

20. Tsak a' földi arany melly bajjal fzedetik,
Tsak kő az akkoron, mikor hegyből vészik;
De tűzzel kőlyűvel, 's vízzel addig győtrik,
Sok munkával 's bajjal míg arannyá tézik.

21. Kassa édes nyájam én első szűlöttem,
Kristus' szent serege, a' kit legeltettem,
Meg-ne űtközzetek szerelmefim bennem,
Roszsz életémért ezt, tudod, nem szenvedem.

22. Ez az igaz Vallás, a' mellyen ti vagytok,
Ezt javallom néktek 's ebben maradgyatok,
Ez út vízen mennybe, a' mellyen én állok:
Jertek! én-is néktek bizony utat irtok.

23. No már ellenséгим tsak hozzám láfsatok!
Mert én a' Kristusnak értt búzája vagyok:
Meg-értem, és immár tsak meg-arásatok;
Meg-adgyák a' bért-is, tsak várakoztatok.

24. Hallván ellenségi tömlőtze bé-űzik;
Sok fő rabi fereg örömmel bé-telik,
Hogy illy tudós ember közikbe érkezik:
Prédikál, könyörög, 's köztők munkálkodik.

25. Gonosz ellenségi azt-is meg-irigylék,
Parantsolák, onnan hogy őtet fel-vennék:
Egy nagy búzás börtbe, jaj! külön rekeszték,
'S muskotélyosokkal igen őrizteték.

26. Minthogy gyenge ember, egéssége bomlék,
Nagy betegséggel és búval emésztdődek,
Szörnyű betegséggel, jaj! el-nehezedék;
Tsak meg-sem fordulhat, de mások segéllék.

27. Ott Ekklesiájul kezes lének értte,
Ugy enyhült-meg osztán a' Generál' szíve,
Ki-vivék, 's hát éppen meg-változott színe,
Házánál volt foká nehéz betegségbe.

28. A' szép Pünköszt hava mikoron fel-tetfzék,
Jaj! új parantsolat fellyül le-érkezek,
CZEGLÉDI törvényre hamar citáltaték;
Hogy halálos beteg azt ingyen sem vélék.

29. Fel-tévék mint holtat, szegényt a' kotsiban,
Háza előtt állván osztán az útjában,
A' szent Ekklesia vagyon fíralomban,
Hogy Lelki-pásztor a' szenved nagy méltatlan.

30. Prédikátor társa egy felől kesergi,
Az egész Oskola kéz keszven írni,
A' fok mives Ifjú fereggel könyvezni,
'S könyhúllatás nélkül nints mellette senki:

31. Jó Hites társa-is fel-üle ő-véle,
Nem nézé, hogy háza préda léfisz 's mindene;
Vagy nem gondol azzal, hogy kell olyan földre
Menni, hol idegen a' Nemzetnek nyelve.

32. Nagy-Szombat határát végre hogy el-érék,
A' gabonák között hogy meg-állapodék,
A' nagy-meszsze úton inkább el-törődék;
'S édes Hiteséhez illy beszéde hallék,

33. Kedves Atyámfia édes hites-társom,
Élnék érettetek, mert dolgotok' szánom:
Kristushoz-is volna lelki kívánságom:
'S e' kettő közt nagyon nagy szorongatásom.

34. Kelly-fel, és öntözd-meg el-epedt nyelvemet,
Tedd fellyebb meg-bágyadt hideg kezeimet:
Nem soká hurtzolod gyötrelmes testemet,
Mert el-küldte Isten mennyből követemet.

35. Fizesse-meg Isten jó dajkaságodat,
Hogy nem szántad érttem sok munkaságodat,
Illyen meszsze útra törvén tagaidat
Ritkán láttam érttem jó nyűgodalmadat.

36. Nagy jutalmod vagyő Aszszonyállat menyő
Kit számodra tartánd Kristus jobb kezében,
Meg-is adgya néked a' nagy ítéletben,
Tsak légy állhatatos a' Kristus' Hitiben.

37. Oh ha megnyílnék most Aszszonyállat szemem,
Meg-látnád mennyi sok Angyal áll környüled,
'S talám meg-képzenék a' te gyengeséged;
El-rejtetett most az ímé te előtted.

38. Az előtt hívtanak téged' Naominak,
Sokan e' világon betsúltni fogának;
De immár hívatol ezután Máriának,
Ma irattál közzé az árva tábornak.

39. Kísérj-el a' tzielig engemet végiglen,
Nem kórnek te beléd, légy jó reménségben,
Takarj-el kezedd (ha hagynak) a' földben,
Haza viszen az Ur légy jó reménségben.

40. Mond-

40. Módd-meg ágyékból származott rajodnak
Tokaj Városának egyik Angyalának:
Hogy visellye gondgyát' Czeglédi Pálomnak;
Öt' hagyom Attyának, 's téged' meg Annyának.

41. Soká ne hadgyátok Kálsán a' gyermeket.
Vajki fok Sárkányok lesik tudod, ötet;
Főként ha meg-hallják az én holt híreket,
Jaj! tsak el-ne lopnák egy féltő kintsemet.

42. Vigyed túl a' vizen Páthmós szigetébe,
Hol hűvösen tsorog a' Jéhus' beszéde:
Mert még alkalmas a' mennyei réjre;
Minthogy nevedékeny még, a' hartzhoz gyenge.

43. Mond-meg az Országnek Lelki-pásztorinak,
Az Hitről az Hitről mostan tanítsanak,
A' gyenge nyáj körül most munkálkodgyanak,
Mert már a' nyáj körül farkasok benn vannak.

44. Most rakjanak mirhát a' temjenezőben:
Most legyenek forrók 's buzgók könyörgésben:
El-ne veszfzen egy-is az Ur íeregében:
Mi számonként kéri őket jövendőben.

45. Tudom én, jól tudom, mi jó ő reájok;
Páthmós szigetébe el-kell szaladniok;
Ezer hét-száz napig meg-áll az ő szayok,
'S fekete 'sákokban kell profétálniok.

46. Mi nem meszsze nagyon e' világnak végi.
Noha e' vak világ eszébe nem vészi;
Pokolbéli sátán ezt már régen érzi,
Hogy nem sok ideje van nyilván önéki.

47. Ugyan dühösképen azért-is haragszik,
Illyen szabad önként ezért nyargalózik,
Az ezer esztendő, tudgya, majd bé-telik,
Mellyben ama' mélység meg-perséltetik.

A 4

48. Nem

48. Nem nyújtom már tovább hoszfú búrszúzá.
Az Angyali tábort nem várakoztatom (som;
Kristusom lelkemet markodba ajánlom!
Eddig rendelted volt én pálya futásom'.

49. Hogy e' szókat mondá, nagyot foházkodék,
'S téstéből a' lelke tsendesen ki-múlék,
Ellenségi közzül fokban azt beszéllék:
Ez igaz emberrel kár hogy ezt mívelék.

50. Bé-érének azért Polon' hóstátyában,
Szállás mütattaték kívül egy majorban;
Meg-tudák, hogy el-jött Czeglédi; de hóltan,
'S ugyan meg-posdúltak Fő-rendek magokban.

51. Színes-képen Fő-rend Magyaroknak mondja,
Protestálunk! bizony, mert nem vagyunk oka:
Nem küldöttünk Papért, 's nem tudom ki dolga!
Ki hozott illy szégyent Urunknak házára.

52. Parantsolom azért néktek Magyar rabok,
Koporsót testének mindgyárást hozzatok,
'S úgy temesétek-el, a' mint ti tudgyátok;
Azt ne költsék reánk, hogy üldözők vagyunk.

53. Nagy-fok Tiszteletes idegen Hertzegek
Vallásunkbéliék, noha más nyelvűek,
A' temetésére izomorúan gyűlnek,
Kit nagy zokogással föld gyomrába téfznek.

54. A' melly sirbe tévék Bonis Ferentz testét,
Ellenbe fekteték Czeglédi tetemét;
Ott várják mind-ketten Kristus el-jövését,
'S ama' Babilonnak meg-ítéltetését.

55. Oh ti fejünk felett forgó magas Egek,
Be ártalmas idő, a' mellyet szűltetek!
No földön lakozó minden Nemzetségek
Rajtunk tsudálkozni nosza fiesetek!

56. Fordítsátok ide szemeteket felénk!
Öröm kiáltásra ne jőjjetek közzénk!
Van-é olyan bánat földön, mint a' miénk?
Hol vagyon olly eset, mint a' mibe esénk:

57. Oh Magyar Nemzetség bekemény a' szíved!
Imé vér az Isten, 's balgatag nem érzed?
Pirongat 's fedd az Ur, még-is nem szégyenled?
Félek, hogy ne jőjjön végső veszedelmed!

58. Tsenevéfz gyermekhez vagy bizony hason-
Nintsen édes Anyád! sirnod igen méltó, (ló;
Hánny port a' fejedre, 's légy gyászba boruló;
Nem illik nevetned, mert vagy jajra méltó!

59. Tsudánál tsudább ez Magyar, hogy még sem
Te ellenségiddel hogy még-is tünynán vízfz (félzf,
Kőszikla szíveddel hogy még-is így nem bírzf,
Jajra hív az Isten, Magyar, hogy még sem sirzf.

60. Nem illik te hozzád Magyar a' Mufika,
Engedd más népnek azt, mi nem tiéd az ma:
Ládd-é melly fok Jósef fekszik mostan halva:
Sebben vagyon pedig jaj! a' maradéka.

61. A' nehézkes Afzfzony, bizony most kínlódik,
Szülés fájdalmában pusztában gyótródik,
Ama' Veres Sárkány előtte leskodik,
'S várja hogy el-nyelje ha fia szűletik.

62. Az Anyaszentegyház az a' szűlő Afzfzony,
Kinek szép aranyos koronája vagyon,
Sőt tizenkét tsillag tetejében vagyon,
Nap az öltőzeri, 's lábán az Hóld vagyon:

63. Maga az Ur Jéfus ő lelki ruhája,
Az Hóld e' világon az ő változása,
Tizenkét Apostol fényes tudománya
Azok a' tsillagok, azzal ő szép tzifra.

64. Tsinálly Uram ennek fáskefelyű szárnyat,
'S repítsd a' pufztába hol visellyed gondgyát;
Petsételed-bé immár amaz undok kútat,
Ki fok ezer lelket mérges fustel itat.

65. A' szült fiat pedig ragadd-fel mennyégben,
Adgy vas veszfűt ennek Királyi kezében,
Gonosz ellenségit hadd tördellye egyben,
Miként a' tserepet, pozdorjára épen.

66. Uram áldott Jéfus! erőtlenek vagyunk,
Sok lelki paráznak vannak, kikkel vívunk;
Te a' mennyégben vagy; mi itt alatt sirunk:
Vígy hazánkba immár, mert tsak oda vágyunk.

67. Oh mi szerelmeset lelki Vőlegényünk!
Zörgetél ajtónkon, 's álomba merültünk!
Harmat és fejedre, 's várakozol érttünk:
De nem győzél várni, el-menél mellőlünk.

68. Jaj ki-menénk egyszer, 's el hala a' szívünk,
Ajtónk hafadékján hogy utánnad néztünk!
Hol vagy Szerelmesünk? nagy kiáltást tettünk,
'S kívánságod miatt épen el-epedtünk.

69. Jövel vízfő azért óh gyönyörűségünk;
Im' zörgetésedre ajtó nyitni jöttünk!
A' fok rút tövis közt már úgy meg-fértődtünk,
Hogy épen el-fonnyadt liliomi szívünk.

70. Vidd-által lelkünket már ama' rút vizen,
Kit Sárkány okádék lelkünk 's hitünk ellen;
Parantsolly a' földnek, hadd igya-el menten:
Jövel Uram Jéfus! jövel hamar! Ámen.

E' Siralmas Éneknek

V É G E.

Az Isten Anyaszentegyházának nyomorúságos sorsán,
és keserves állapotján való.

S I R A L O M.

Nóta: Mikor Sénakérib a' Jérusálemet, 's a' t.

OH vajha valaki tenger' árjaivá
Fejemet tehetné, 's vizek' forrásivá?
Vajha most lehetnék fíróknak társává!
Lennék előtettek bánatnak fiává.

2. Oh ki hegyeztetne engem' a' pufztában,
Az úton-járóknak kedves szállásában?
Mert im' el-epedett szívem bánattyában,
Hogy a' Siont látám illy szomorú gyászban.

3. Oh ti fejünk felett forgó magas egek,
Sűrű bánatinkat nevelő fellegek,
Földi és mennyei fok számú seregek,
Én velem fírára nosza fiesetek!

4. Nosza kiki velem indullyon fírára,
Ugyan-ís ki készül akkor vígaságra,
A' seregek' Ura mikor hív bánatra,
'S minden fejet juttat gyászos koporsóra?

5. Ki mondana akkor ékes melódiát,
Midőn menny és a' föld fú palinódiát?
Nem készít Thália tréfás comédiát,
Midőn Melpóméné formál trágédiát.

6. Jaj! mert homályban jár Ekkléfia' ege,
Szomorú sorsának őregből fellege,
Az Antikristusnak nőtőn-nő serege;
Vallyon e' fok jajnak mikor lézen vége?

7. Jaj! mint fíró ō-maga a' Sion' Leánya,
űrű könyveivel ortzáját áztattya, Sok

Sok száz ember közzül nintsen egy baráttya,
A' ki bánattyában ötet vígasztallya.

8. Jaj még-is! mert fejen bokrosodik a' jaj,
Mellyért fainak fejeken van rab haj:
Babilon' országát gyámolító tolvaj
Reá fereggel jó, mint-egy ereftett raj.

9. Jaj! mert mindenfelé hallatik nagy firás,
Mert tömlőtzben nyögnek Szent Pál és a' Silás,
Majd meg-kőveztetik a' hű Zakariás,
Jánost majd meg-öli Héródes Antipás.

10. A' szerelmes József tömlőtzben kínlódik,
Mellyen bátya Ruben felette bánkodik,
A' kisdéd Bénéjámín utánna vitetik,
Kiért a' vén Jákób majdan firba lépik.

11. A' szerelmes Rákhel ket fiát sirattyá,
Bánattal ő-magát faggattyá, fonnyaszttyá,
Sűrű könnyhúllással ruháját áztattyá,
Gyászos nyoszolyáját mellyben meg-úsztattyá.

12. Péter, Jakab, János firnak a' tömlőtzben,
Kiket a' Héródes tart kemény ínségben,
Jakab meg-öletik nagy kegyetlenségben,
Hogy többé ne szóllyon az Urnak nevében.

13. A' kegyes Micheás tömlőtzben vettetik,
Tsak száraz kenyérrel, 's vízzel tápláltatik,
E' szörnyű ínségben nyomorog 's kínlódik,
Míg az Urnak neve bé-nem tellyesedik.

14. Illyés Jézabeltől kínra kerestetik,
Mellyért a' puztában egyedül bújdosik,
Lelkében kesereg, retteg és búskodik,
Végre Istenétől ekképen bútsúzik:

15. Oh Uram! életem légyen elég immár,
Vedd hozzád lelkemet, mely téged' készen vár,

Az

Az én Atyáimnál nem léfzek nagyobb kár,
Kik mennyégben veled vígadoznak immár.

16. Mert, jaj! el-búsúltam neved káromlásán,
Szent tiszteletednek meg-gyaláztatásán,
Te szent óltáridnak földig le-rontásán,
Szent Prófétáidnak le-vágatratásán.

17. Doég Iduméus az Urnak Papjait
Kontzról-kontzra hányni nem szánnya szolgáit,
A' kiknek vérekbe meg-mossa kezeit,
Nem szánnya meg-ölni az Urnak kenettit.

18. Hát ti Ur Jézusnak választott szolgálai,
Szent tiszteletinek hűséges Tanúi,
Az Antikristusnak kikkel fog-házai
Szintén meg-töltenek 's rakodtak tömlőtz.

19. Nem vagytok-é erre ma elég bizonyság,
Kiket majd meg-emészt a' fanyarú rabság,
Kiket el-fonnyasztott éhség és szomjúság,
Ezt szerzi tinéktek tsak az egy igazság.

20. Minap Babilonból érkezék egy posta,
Ki szomorú hírrel engem' el-bádgyszta,
Minden vígaságot tőlem el-fszakasztta,
'S bokros bánatimhoz bánatot ragasztta:

21. A' Jézus' Tanúit mert midőn kérdezném,
Mint vagynak? 's felőlők mikor emlekezném,
Fonnyasztó bánattal mindgyarást bé-telém:
Midőn a' követnek illy beszédét értém:

22. A' Jézus' Tanúi ifzonyú ínségben
Vagynak, 's keseregnek békóban: 's belíntsben,
Ugyan el-bádgadtak immáron lelkekben,
A' Jézus' bélyegét hordozván testekben.

23. Némellyek tsak nyögnek a' bűdös tömlőtzben,
Miként Jérémiás a' sáros veremben;

Nin-

Nintsen Ebedmélek Szeretsen e' helyben,
Ki őket jó-szívvel látná ez ínségben.

24. Némellyek közzülők rabotás munkával
Oh mint terhelternek, 's szörnű szolgálattal!
Kik sűrű firással Istenhez nagy szóval
Kiáltnak, hogy számot vessen Babilonnal.

25. Némellyek közzülők idegen helyekre,
Némellyek vitetnek az ítélő-székre,
Kiket kínszerítnek olly éktelenségre,
Többé ne szólának a' Jépus' nevébe.

26. De ezek nagy bátran nékik így felelnek:
Jobb nekünk mindenben engednünk Istennek;
Inkább-is akarunk kedveznie ennek,
Hogy-sem mint mulandó világi embernek.

27. Némellyek közzülők a' három ifjakkal
Bátran így felelnek 'Sidrakkal Misákkal:
Bár nyomorgattasunk tűzzel, vízzel, 's vassal;
De Bált nem tisztelünk soha térd hajtással.

28. Azért, ímé mostan kezetekben vagyunk,
Lásátok! Kristustól de mi el-nem állunk,
Semmit Vallásunkban mi hátra nem hagyunk,
Soha néma Bálnak mi térdet nem hajtunk.

29. Ujabb-újabb kinnal azért kínoztatnak,
Egy tömlőtzből másba rútúl hartzoltatnak,
Mert meg-vallyák nevét ott-is a' Jépusnak,
Hogy vérek fogytaig szolgálnak Uroknak.

30. Testek el-bádgyadott a' szörnű éhséggel,
Holott Micheással csak száraz kenyérrel
Tengnek, 's ő gyomtokat töltik bűdös vízzel,
Kit a' fátiszoltatók köfszönnnek mértékkal.

31. Oh Kristus Jépusnak hűséges Követi,
Kikre az Ua terhet népének így veti,

Kikre

Kikre haragiának pohárát köfszöni,
Keserű örömmel gyakorta meg-tölti!

32. Sion Leányának szeme azért ázik,
Búval tellyes szíve tsak érette fázik,
Kínótokat hallván retteg és irtózik,
'S gyakran érettetek halállal tsatázik.

33. De ti mind a' végig híven hartzoljátok,
A' Mihály Angyallal félre ne álljátok:
Vitézségre hívott az Ur, jól tudjátok,
Hartzoljátok végig, 's meg-lészen 'söldotok.

34. Mindent a' Kristusért semminek tartsatok,
Kárnak és ganéinak Szent Pállal mondjátok,
Panaszt 's zúgolódást mind hátra hadjátok:
Mennyei Korona készen van tudjátok.

35. Ha itt e' világon nem léssen hazátok;
Mennyországban vagyon mennyei hazátok:
'S ha most a' Jépusért vasakat hordoztok,
Végre Szent Attyától meg-koronáztattok.

36. Nosza hát állandók légyetek mind végig!
Mert nyomorúságtok léssen tsak tiz napig.
'S hogyha ő mellette hartzoltok mind végig,
A' Kristus titeket magasztal az égig.

37. Mert e' jajos napok tsak hamar el-múlnak,
's a' nyomorúságok ezentől el-folynak;
De a' mennyei jók örökké meg-állnak:
'S végre így commendál Urunk Szent Attyának!

38. Szent Atyám, híveim ímé jelen vannak,
Kik kísértetemben végig meg-maradtak!
Mélto, hogy lakosi legyenek hazánknak,
's el-vegyék jutalmát íok baj-vívásoknak.

39. Ezek a' Vitézek kiket előtted nézsz,
m vígyáztak arra, éltek hogy hartzon vész,
Még

Még meg-fem gondolták, mi lehetne a' félre
'S kiki ütköztetve éretted most-is kész.

40. Ezek minden-féle földi ditsőségen,
Győzedelmeskedtek, 's hamis fényességen,
Lábbal jártol: azonn, mint veszendőségen,
'S égi jókat vettek a' múlandó kintsen:

41. No azért mindenik meg-koronáztassék
Mélto: ditsóséggel és fel-öltöztessék,
Királyság 's hatalom kezébe adassék,
'S véghetetlen jókban már részesíttessék?

42. Az üldözőket-is kár nélkül nem-hadgya
Farahót tengerbe tsak hamar boríttya;
Ellensége előtt Sault el-futtattya,
'S végre az ő-maga töríbe taszíttya.

43. Hámánt, Ákitófelt majd fel-akasztattya
Ákábot, Jézabelt az ebeknek adgya;
Héródeft az Angyal mentéft meg-tsapdossa,
'S a' férgeknek gyomra lészén koporsója.

44. Te kevély Babilon hát téged' melly nagy ká
Követni fog, mellyre reá vígyázz ámbár,
A' kénkőves ferdő készen vár, el-hidd bár:
Mert szörnyű vérkeid az eget érik már.

45. No hát Ur Jénusnak bánatos Serege,
A' kit majd meg-eméft az üldöztet mérge,
Vesd-fel szemeidet a' magas egekre,
'Skönyörögj hogy az Ur szánnyon-meg már végre

46. E' nagy özön-vizben sokáig ne hadgyo
Sőt abból, mint Nóét, hamar ki ragadgyon,
Atyai ótalma melletted maradgyon,
'S végre országában nyúgodalmat adgyon.

